

VII.

Slutnja
presojne tišine
sklanja rumene misli
trav
v toplo,
zvenečo vdanost
čakanja.

(Človek ostal bo sam.)

Druga ob drugi
bodo umrle
strmo,
smehljaje
z iskreno besedo
zemlje.

Človek
bo smrti tuj.

I.

Pravijo,
da je pomlad.

Dekleta
diše po parfumih
božansko
in hodijo s svojimi fanti
s postelje v kino
in spet nazaj,
kot vse leto.

Le
sključena starka
ima čudne oči
in bi rada
mordá

po samotni stezi
med drobne,
uboge spomine.

Ja.
Pravijo, da je pomlad.

II.

Joči.
Joči.
Mojim očem
je večer
razodel
svojo skrivnost.

Joči.
Breze in zvezde
rastó
iz moje krvi
daleč
in dlje,
vedno dlje
od tvojih zenic.

Zjoči se
v belem avtu
soprogu na rami.
Zjoči se tiho.
S solzámi
iz najlona.

III.

Deklica
v rdeči,
pretesni obleki
je pozabila
nekjé
pisano žogo.